

helfonda, ja rentis seal ommale kohta, ja kui keif olli korra peale seadnud, ka 1860 ommale naese wöttis, kes nisamma illus ja tõ armastaja olli, kui endine Eiso. Luit olli agga wangi põlweš wigga sanud, et tifikuse haigus temma jures nähha olli. Eisuš ja Easuš ei teadnud temma middagi ja ei tahtnud ka teada! agga temma omma kallis naene ja laps surrid soja haigusse ärra ja nüüd olli temma jälle üks ja wägga kurb!

Selle aja sees anti krono polest kasko, et nekrudi wõtminne peab tullemä ja et iggaüks noor mees, kes wannaduse polest selle aelinne on, peab omma koggokonda taggasi tullemä, kuidä seäduš seddä kassib. Nenda tulli ka Luit, wöttis numri ja läks!

Enne agga kui nekrudid ärra läksid, tulli kohtule kirri ja rahha, selle palwega, et kohhuš pididi Luige lahti lastma ja teist temma asfemele kauplemä. Luit ja kohhuš ei sanud arro kust kirri ja rahha tulnud; agga kohhe tulli teine, wöttis rahha ja astus Luige asfemele, ja nenda sai temma ka krono teništussest lahti.

Kui Luit nüüd keigist lahti olli, läks mõnne aea pärrast ka omma sündimise kohta waatma ja juhtus koggematta Eisuga kokko, kes mustas leina rides; sest temma Eas olli ärra surnud. Eiso kutsus Luige omma maeasse, räkis temmale esmalt ommast häddast ja lessepõlwe kurwaštussest kuma silma weega. Pärrast, kui Eiso näggi, et Luit ikka üks ja sefamma wägga ja tašsane olli, kuidä temma enne olnud, ütles nuttes: „Minno armas Luit! Kas sa woid mulle ja weel ennam õnša Easule andeks anda, keif jeddä hädda ja õnnetušt, miš temma kurja mele läbbi sinno peale on tulnud? Kas sa tead ka, kes sind krono teništussest on lahti osnud? Seddä teggin minna siis, kui ma arro sain, et sa nekrudiks ollid antud. Sest wata! minno õnnis mees olli jodik, kardimängia, laisš tõle ja iggawisi sandi melega. Mitto õdd jäi ta metsa joobnud mahha, külma-kaste, tule ja kurja ilma kätte märja Ma peale mahha, külmetas kangešte, hakkas kidduma ja surri seddä hinda! Agga enne, kui surrema hakkas, kut-